



Arrest

nr. 128 538 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinee-Bissause nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2014 en tegen de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 22 april 2014 (bijlage 13*quinquies*).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. BUELENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Hoewel hij hierin enkel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aanduidt als tegenpartij, vraagt verzoeker in onderhavig beroepsverzoekschrift zowel de “nietigverklaring” van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2014 als de “schorsing” van de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 22 april 2014. Hij stelt dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep, de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing moet worden opgeschort.

1.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat en een snelle en adequate behandeling van de zaak te waarborgen.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dermate samenhangend zijn dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13*quinquies*), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

Voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep immers worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, doch integendeel de snelle instaat stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

Daarenboven biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het betrekking heeft op het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger van Guinee-Bissau te zijn van Peul afkomst. U werd op 15 januari 1993 geboren te Gabo, maar woonde steeds in Bissau. Op 12 april 2012 werd een staatsgreep gepleegd. Uw vader was lijfwacht van voormalig eerste minister Carlos Gomes Junior en werd die dag gedood. Op 1 juli 2012 leerde u (F.) kennen in een discotheek. Jullie begonnen een hechte relatie. Haar ouders waren echter niet tevreden met jullie relatie. Na een tijdje merkte u dat (F.) soms triest was. U vroeg dan wat er was, maar ze wilde er niet over uitwiden. Na 3 maanden zei (F.) u uiteindelijk dat haar vader haar wilde laten trouwen met een kolonel uit het leger. U geloofde het eerst niet omdat ze er nooit iets van gezegd had. Daarna zei u dat u van haar hield, maar dat ze wel naar haar vader moest luisteren en met die militair moest trouwen. Op 5 oktober 2012 hadden u en (F.) een reis gepland naar Senegal. Die dag liepen jullie samen over straat toen een auto naderde. (F.) vreesde dat het de kolonel en militairen waren en jullie begonnen weg te rennen. Toen werd (F.) neergeschoten. U denkt dat de kogel eigenlijk voor u bedoeld was. (F.) viel neer en u liep verder. De familie van (F.) hoorde van haar dood en verdacht u ervan haar gedood te hebben. Ook de autoriteiten zochten u omdat u (F.) gedood zou hebben. U werd thuis gezocht, uw moeder werd geslagen en jullie huis werd vernield. U dook onder bij uw oom. Na enkele dagen besloot uw oom dat het beter was dat u het

land zou verlaten. Hij begon uw vertrek uit Guinee te regelen. Op 11 oktober 2012 verliet u Guinee-Bissau. De volgende dag kwam u in België aan. Op 15 oktober 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van een overlijdensakte, 2 foto's en een postbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Bij een eventuele terugkeer naar Guinee verklaart u naast de autoriteiten ook de familie van (F.) te vrezen omdat ze u ervan verdenken dat u (F.) gedood zou hebben (gehoor CGVS, p.7,14). Er dient echter vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, namelijk uw relatie met (F.) en de vervolging door de kolonel waarmee (F.) gedwongen moest trouwen (gehoor CGVS, p.6,7) niet aannemelijk maakt.

Om te beginnen kan weinig geloof gehecht worden aan uw vermeende relatie met (F.). Uw kennis over (F.) is immers ondermaats en uw verklaringen over jullie vermeende relatie zijn ondoorleefd. Zo verklaarde u desgevraagd dat (F.) broers en zussen heeft, maar dat u niet weet hoeveel broers of zussen ze heeft en hoe zij zouden heten. U verklaarde dat u ze niet kende en niet vaak bij (F.) thuis ging. Hiermee overtuigt u niet aangezien u eerder in het gehoor verklaarde dat u bijna dagelijks bij (F.) thuis kwam (gehoor CGVS, p.9) en men zelfs kennis kan hebben over broers en zussen als men ze niet kent, bijvoorbeeld omdat de partner over haar broers en zussen praat. U vertelt dat (F.) nooit iets over haar broers of zussen heeft gezegd (gehoor CGVS, p.12), maar aangezien u vertelde dat u en (F.) een erg hechte en serieuze relatie hadden, jullie elkaar bijna elke dag zagen en soms een rustige plaats opzochten om samen te praten (gehoor CGVS, p.5,6,9,11) komt het niet aannemelijk over dat u niets zou weten over haar aantal broers en zussen en hun namen (gehoor CGVS, p.12). U stelt dat (F.) nog naar school ging, maar u weet niet naar welke school ze ging en in de hoeveelste klas ze zat. U zegt vergoelijkend dat jullie elkaar in de grote vakantie ontmoet hebben en dat jullie het er niet over hadden (gehoor CGVS, p.12). Opnieuw overtuigt u niet. Gegeven het feit dat jullie volgens uw verklaringen een erg hechte en serieuze relatie hadden en schoolgaan toch tot de leefwereld van (F.) behoorde (gehoor CGVS, p.5,6,12) is het niet aannemelijk dat u hier niets over zou weten. Verder weet u dat (F.) katholiek was, maar kunt u niet zeggen naar welke kerk ze ging. U zegt dat u niets weet over katholieken omdat u een moslim bent (gehoor CGVS, p.12). Toch zou verwacht mogen worden dat u van uw partner binnen een hechte en serieuze relatie die u bijna elke dag ziet (gehoor CGVS, p.5,6,9) zou weten naar welke kerk ze precies gaat. Met de vraag naar wat (F.) deed op de momenten dat jullie niet samen waren, werd naar de doorleefdheid van uw voorgehouden relatie met (F.) gepolst. Men zou immers verwachten dat (F.) u tijdens jullie geregelde afspraken iets zou vertellen over de zaken die ze meemaakte als jullie niet bij elkaar waren. U antwoordde echter enkel met 'dat is haar privéleven, dat weet ik niet' (gehoor CGVS, p.13). Dat u helemaal niet zou weten wat (F.) deed en bezighield op de momenten dat jullie niet samen waren, doet ernstig afbreuk aan de doorleefdheid van de door u voorgehouden relatie. Tenslotte werd u aan de hand van verschillende vragen gepolst betreffende specifieke, gedetailleerde herinneringen en anekdotes betreffende uw vermeende relatie met (F.). Hierbij werd gesteld dat u bijvoorbeeld een ruzie, een reis, een speciale gebeurtenis, een verjaardag, maar ook tal van andere dingen kon aanhalen. U antwoordde op deze herhaaldelijk gestelde vragen door te zeggen dat jullie uitgingen naar de disco, soms over het leven praatten, dat ze soms triest was en dat ze jaloers was als u met andere meisjes praatte (gehoor CGVS, p.13). Met deze algemene en vage verklaringen overtuigt u opnieuw niet betreffende de door u voorgehouden relatie. Ook al duurde deze relatie maar 3 maanden, van 1 juli tot 5 oktober 2012 (gehoor CGVS, p.6,7), toch zijn uw kennis over (F.) en uw verklaringen over de relatie beperkt en weinig doorleefd, temeer daar u verklaarde dat het een erg hechte en serieuze relatie was en jullie elkaar bijna dagelijks zagen en jullie samen zelfs een reis naar Senegal hadden gepland (gehoor CGVS, p.5,6,9).

Verder is uw kennis over uw vermeende vervolger, de kolonel waarmee (F.) moest trouwen, dermate gering waardoor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten allerm minst overtuigend overkomen. U verklaarde meermaals dat u niet weet hoe uw vermeende vervolger heet. U zegt dat u ook nooit geprobeerd hebt om meer over hem te weten te komen (gehoor CGVS, p.7,8,10,13). U zegt dat u helemaal niets over deze kolonel weet. U weet niet waar hij gestationeerd was. U weet enkel dat hij een kolonel was omdat (F.) u dit verteld heeft (gehoor CGVS, p.13). Tijdens jullie relatie heeft (F.) u verteld dat ze uitgehuwelijkt zou worden. U hebt haar echter nooit gevraagd met wie ze dan wel zou moeten trouwen. In de eerste maand van jullie relatie vertelde (F.)'s vader ook dat ze uitgehuwelijkt zou worden aan een andere man. U hebt hem echter nooit gevraagd met wie ze dan wel zou moeten trouwen. Dat u hier nooit naar gevraagd zou hebben, is op zijn minst opmerkelijk

(gehoor CGVS, p.9,10,11,12). Dat u helemaal niets weet over uw vermeende vervolger en klaarblijkelijk ook nooit pogingen ondernomen hebt om iets meer over hem te weten te komen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast vertoont uw geschetste relaas een heel aantal ongeloofwaardige kenmerken. U vertelde dat u denkt dat 'die kolonel' van uw relatie met (F.) afwist omdat hij jullie volgde op 5 oktober 2012 en (F.) vervolgens neerschoot. U weet niet hoe hij van jullie relatie afwist. U zegt dat hij nooit contact met u heeft gezocht om u te melden dat u uw relatie met (F.) stop moest zetten omdat hij met haar zou trouwen (gehoor CGVS, p.10). U zegt echter dat 'deze kolonel' op 5 oktober 2012 (F.) neerschoot, maar dat hij eigenlijk u wilde doden (gehoor CGVS, p.6,7). **Het komt echter weinig waarachtig over dat 'deze kolonel' nooit met u bemiddeld zou hebben of u bijvoorbeeld aangemaand hebben (F.) met rust te laten, maar daarentegen wel direct de zeer drastische stap zou zetten om een moordpoging op u te beramen.** Toen u hiermee geconfronteerd werd zei u enkel dat 'die kolonel' niet kwam om te praten (gehoor CGVS, p.10). **Deze door u geschetste feiten zijn zodanig buiten proportie dat ze weinig waarschijnlijk overkomen.**

Ook komt het bevreemdend over dat u op 5 oktober 2012 van plan zou geweest zijn om met (F.) naar Senegal te reizen. U zei immers eerder dat (F.) u na 3 maanden vertelde dat haar vader wilde dat ze trouwde met een militair en dat u haar zei dat ze naar haar vader moest luisteren en met die militair moest trouwen (gehoor CGVS, p.6). Meer zelfs, u vertelde dat haar vader al in de eerste maand van jullie relatie aan u vertelde dat (F.) met een andere man zou moeten trouwen (gehoor CGVS, p.9,10). Toch vertelt u dat u op 5 oktober 2012 van plan was met (F.) naar Senegal te reizen. Wanneer u gevraagd werd waarom u deze reis met haar ging maken, als u al wist en akkoord ging met het feit dat ze met een militair moest huwen, antwoordde u enkel dat u op reis wilde gaan en dat (F.) wilde meegaan (gehoor CGVS, p.9). **Deze geschetste feiten komen zeer roekeloos over, u kon immers verwachten dat het problemen zou opleveren dat u op reis zou gaan met een meisje dat ter uithuwelijking aan een belangrijk aan militair beloofd is. Deze geschetste feiten komen bijgevolg weinig realistisch over.**

Daarnaast legt u doorheen uw gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het CGVS talloze wijzigende en tegenstrijdige verklaringen af die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid en doorleefdheid van uw asielrelaas.

In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ verklaarde u dat u te weten kwam dat (F.) een relatie had met een kolonel en dat deze kolonel op 5 oktober 2012 naar het huis van (F.) ging, haar geslagen heeft en daarna gedood. Daarna vertelde de kolonel aan uw moeder dat hij u ook wilde doden omdat u een reis gepland had met zijn vriendin (zie p.4, pt.5). Bij het CGVS verklaarde u echter een ander verhaal, namelijk dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden aan 'die kolonel', dat u niet weet of (F.) al een relatie had met deze kolonel, dat Fatima op straat neergeschoten werd door de kolonel, maar dat hij eigenlijk u wilde raken en dat u vervolgens gezocht werd door de kolonel en de autoriteiten omdat u zagezegd (F.) gedood zou hebben (gehoor CGVS, p.7,9,10). **Dergelijke veelvuldige tegenstrijdigheden betreffende de kern van uw asielrelaas doen opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.**

Vervolgens legt u bij het CGVS een heel aantal verschillende verklaringen af over hoe u te weten kwam dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden, wanneer u te weten kwam dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden en via wie u te weten kwam dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden. Tijdens uw asielrelaas vertelde u dat u tijdens uw relatie met (F.) soms zag dat ze triest was, maar dat ze er niets over wilde zeggen. Pas 3 maanden later vertelde ze u dat haar vader haar wilde uithuwelijken aan een militair. U geloofde het eerst niet omdat ze er nooit iets van gezegd had. Daarna zei u dat u van haar hield, maar dat ze wel naar haar vader moest luisteren en met die militair moest trouwen. Later werden u verdere vragen gesteld en werd u gevraagd om in detail te vertellen wanneer en hoe u te weten kwam dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden. Ondanks het feit dat u gevraagd werd om een duidelijk en gedetailleerd antwoord te geven, antwoordde u meerdere keren vaagweg dat (F.) niet veel vertelde, dat u vond dat ze anders deed, maar dat u het op het laatste moment wel wist. Verder in het gehoor gaf u echter een andere versie van de feiten, namelijk dat u al vanaf de tweede maand van uw relatie via vrienden en collega's te weten kwam dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden, dat u (F.) ermee confronteerde, maar dat ze pas op het einde van jullie relatie een duidelijke uitleg gaf. U stelt ook dat u al sinds de tweede maand van uw relatie wist dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden, maar dat u niet wist dat dit met een militair was. Verderop in het gehoor zei u dan weer dat het de vader van (F.) was die al in de eerste maand van jullie relatie vertelde dat (F.) met een andere man zou trouwen. Verder in het gehoor vertelde u dan weer dat u en (F.) tijdens jullie relatie praatten over het feit dat ze uitgehuwelijkt zou worden, of jullie relatie zouden kunnen verder zetten en dat u zei dat haar vader misschien van mening zou veranderen. Dit komt bevreemdend over aangezien u eerder zei dat (F.) er pas op het einde over sprak en dat u haar aanraade naar haar vader te luisteren. Opnieuw verderop in het gehoor vertelde u dat u via uw vriend (J.) te weten kwam dat (F.) met een militair zou moeten

trouwen, terwijl u eerder in het gehoor verklaarde dat (F.) dit zelf aan u verteld had (gehoor CGVS, p.6,7,8,9,10,11,13). **Ondanks het feit dat u een heel aantal vragen gesteld werden slaagde u er niet in een duidelijk beeld te scheppen over hoe u te weten kwam dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden, wanneer u te weten kwam dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden en via wie u te weten kwam dat (F.) uitgehuwelijkt zou worden. Integendeel, u legde hieromtrent meermaals wijzigende en tegenstrijdige verklaringen af.** Dergelijke zaken doen ernstig afbreuk aan de doorleefdheid en geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende uw relatie met (F.) en de vervolging door de kolonel waarmee (F.) gedwongen zou moeten trouwen (gehoor CGVS, p. 6,7). Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat de autoriteiten en de familie van (F.) u zouden vervolgen omdat ze u er valselijk van verdenken dat u (F.) gedood zou hebben (gehoor CGVS, p.7,14). Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de kopie van de overlijdensakte van (B.S.D.) voegt geen informatie toe betreffende uw asielrelaas. U verklaarde immers dat de dood van uw vader, die volgens u (B.S.D.) heet, niets te maken heeft met uw problemen en de reden waarom u uw land van herkomst verlaten heeft (gehoor CGVS, p.3,4,7). Aanvullend moet nog opgemerkt worden dat u geen enkel identiteitsbewijs neerlegde zodat u niet staft dat (B.S.D.) werkelijk uw vader zou zijn. Evenmin legde u documenten neer die aantonen dat uw vader effectief lijfwacht was van voormalig eerste minister Carlos Gomes Junior. Pro forma moet ook opgemerkt worden dat kopies een geringe bewijswaarde hebben aangezien ze via plak-en knipwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Op de twee neergelegde foto's zou volgens u uw vermeende vriendin (F.) te zien zijn. Op deze foto's valt echter niet af te leiden wie deze vrouw is en of jullie effectief een relatie hadden. Verder voegen deze foto's geen nieuwe informatie toe betreffende uw asielrelaas. Bovendien hebben documenten enkel een toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat bij u absoluut niet het geval was. Het postbewijs geeft enkel informatie dat post vanuit Bissau naar u in België werd opgestuurd, maar voegt evenmin relevante informatie toe betreffende uw asielrelaas. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

Tenslotte moet nog even stilgestaan worden bij uw opmerking op het einde van het gehoor dat de tolk Creools een Creools sprak dat dicht bij het Portugees lag en uzelf meer een Creools van 'de straat' spreekt (gehoor, p.14). U vermeldde erbij dat u de tolk wel degelijk goed begrepen hebt. Ook bij aanvang van het gehoor en in het midden van het gehoor gaf u aan dat u de tolk goed begreep (gehoor CGVS, p.3,6,14) zodat ervan uit gegaan kan worden dat u de tolk gedurende het hele gehoor goed begrepen hebt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: de bestreden beslissing) een administratieve beslissing is in de zin van artikel 51/5, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en derhalve vatbaar is voor "een beroep tot vernietiging en hervorming overeenkomstig de relevante artikelen van de Vreemdelingenwet", dient te worden opgemerkt dat de voormelde bestreden beslissing niet kan worden gezien als beslissing in de zin van voornoemd wetsartikel. Dit artikel heeft immers betrekking op de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van bepaalde vreemdelingen die een asielaanvraag indienen en met het oog op het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij stelt dat de enkele elementen die worden aangehaald in de beperkte motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker stelt dat zijn geloofwaardigheid niet op een gebrek aan kennis kan worden gebaseerd. Hij kon in de mate van het redelijke gedetailleerde zaken aanbrengen over de gebeurtenissen en zaken die

zijn verhaal aannemelijk maken. De reden waarom dit ten onrechte in twijfel wordt getrokken door verweerder is gelegen *“in de slechte vertaling van de aanwezige tolk op het ogenblik van het interview”*. Het blijkt duidelijk dat deze *“over bepaalde details de door Verweerder gestelde vragen onvoldoende grondig heeft vertaald waardoor Verzoeker het belang van de gestelde vragen onvoldoende heeft weten in te schatten”*. De slechte vertaling van de tolk vond plaats *“zowel op het ogenblik van binnenkomst van Verzoeker als op het ogenblik van het verhoor door Verweerder”*, hetgeen bijdroeg tot de onderscheiden versies van de feiten waarop verweerder alludeert in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt de feiten voldoende duidelijk en correct te hebben toegelicht.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in asielaanvragen, stelt dat de bestreden motieven feitelijke grondslag missen en poneert dat deze de bestreden beslissing onvoldoende dragen. Derhalve is deze beslissing fout of minstens niet afdoende gemotiveerd.

Verweerder hield met het voorgaande geen rekening en handelde bijgevolg onzorgvuldig in de motivering. Aldus schendt de bestreden beslissing *“de beginselen inzake de motivering van bestuurshandelingen”*.

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betwist niet dat de bijgebrachte stukken onvoldoende bewijskrachtig zijn om het relaas aannemelijk te maken doch wijst erop dat hij niet in staat is om bewijzen te leveren waarover hij niet beschikt. Het is niet meer mogelijk om nog bijkomende bewijsstukken op te vragen in zijn land. Dat het gebrek aan bewijzen wordt aangegrepen om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ondermijnen is onredelijk.

3.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de invulling van het begrip ‘vluchteling’ in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de in dit artikel en de in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet opgenomen begrippen en betoogt dat hij bij een terugkeer naar zijn land vreest dezelfde gevolgen te zullen ondergaan als zijn vriendin F. De kans is groot dat hij slachtoffer zal worden van vervolging wegens moord en uit wraak zelf zal worden gedood.

3.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel in ondergeschikte orde de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verweerder heeft volgens hem geen enkele pertinente appreciatie gegeven over het verzoek tot toekenning van minstens de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en geeft aan dat uit *“diverse verklaringen blijkt dat personen die gevisieerd worden door politieke tegenstand, blootgesteld worden aan ernstige bedreigingen gericht naar de persoon van de burger”*.

Verzoeker citeert rechtspraak van het HvJ omtrent artikel 15, sub c van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en laat uitschijnen dat de situatie in zijn land van herkomst van die aard is dat de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus moet hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

3.1.5. Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 13 mei 2014 en door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: de kopieën van oproepingsbevelen van 6 oktober 2012 en 8 oktober 2012 en kopieën van een arrestatiebevel van 10 oktober 2012 en een aanhoudingsbevel van 12 oktober 2012 (rechtsplegingsdossier, stuk 3).

Hij betoogt dat uit deze stukken blijkt dat hij in zijn land van herkomst weldegelijk ten onrechte wordt vervolgd wegens zijn vermeende verantwoordelijkheid van de dood van F.

3.1.6. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: de originelen van de sub 3.1.5. vermelde bij aangetekende schrijven neergelegde stukken en een originele studentenkaart.

Hij legt de studentenkaart neer ter staving van zijn identiteit en stelt dat uit de stukken blijkt dat hij in zijn land van herkomst weldegelijk ten onrechte wordt vervolgd wegens zijn vermeende verantwoordelijkheid van de dood van F.

3.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing zijn in duidelijke bewoordingen in deze beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker deze motieven kent. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Aldus voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.4. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn verklaarde reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemmt des te meer daar hij over deze reisweg vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij de naam niet verstrekken van de smokkelaar die zijn reis zou hebben geregeld en die hem begeleidde, kon hij geheel geen informatie verstrekken over het paspoort dat bij zijn reis zou zijn gebruikt en beweerde hij dit nooit in handen te hebben gehad (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.35).

Verzoeker tracht in het onderhavige verzoekschrift alle in de bestreden beslissing gedane vaststellingen toe te schrijven aan problemen inzake de vertaling van zijn gezegden. Hij beweert dat zijn verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS slecht zouden zijn vertaald. Verzoeker beperkt zich in deze echter tot het uiten van algemene beweringen, zonder aan de hand van concrete argumenten en elementen aan te tonen dat zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin brengt hij concrete gegevens aan waaruit enig probleem inzake de vertaling of communicatie zou kunnen worden afgeleid. Zulke problemen blijken voorts niet uit het administratief dossier. Verzoeker vroeg tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag de bijstand van een tolk die de taal Creools beheerst (administratief dossier, stuk 15). Hij verklaarde de tolk Creools die hem bij de DVZ bijstond bij het afnemen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk (administratief dossier, stuk 16). Verzoeker maakte bij het invullen van de vragenlijst geen opmerkingen inzake de communicatie of vertaling en ondertekende de vragenlijst van het CGVS, nadat deze hem in het Creools werd voorgelezen, uitdrukkelijk voor akkoord. Hij bevestigde hiermee tevens dat alle in de vragenlijst opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst). Ook zijn verklaringen bij de DVZ werden aan hem voorgelezen in het Creools. Verzoeker aanvaardde het gehoorverslag, verklaarde uitdrukkelijk dat de hierin opgenomen inlichtingen oprecht zijn en ondertekende dit gehoorverslag voor akkoord (administratief dossier, stuk 17, verklaring). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker bovendien duidelijk dat het interview bij de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, stuk 3, p.3). Bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moest melden (*ibid.*, p.1). Verzoeker werd erop gewezen dat het belangrijk was om het onmiddellijk aan te geven indien hij iets niet begreep en dat hij op ieder moment

het gehoor mocht onderbreken om vragen te stellen of opmerkingen te maken (*ibid.*, p.2). Even verder verklaarde verzoeker herhaaldelijk eenduidig dat de vragen die tot dan toe werden gesteld duidelijk waren en dat hij de tolk goed begreep (*ibid.*, p.3). Later tijdens het gehoor gaf hij nogmaals aan dat hij en de tolk elkaar goed verstonden doch stelde hij zich de vraag of de tolk en de interviewer elkaar wel goed begrepen (*ibid.*, p.6). Aan het einde van het gehoor stelde verzoeker nogmaals uitdrukkelijk alle vragen goed te hebben begrepen. Tevens stelde hij nogmaals duidelijk de tolk goed te hebben begrepen (*ibid.*, p.14). Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid.

Verzoeker onderneemt voor het overige niet de minste poging om de bestreden motivering en beslissing te weerleggen. Hij laat de bestreden beslissing volledig ongemoeid die motiveert dat (i) weinig geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende relatie met F.; (ii) hij helemaal niets wist over zijn beweerde vervolger en klaarblijkelijk geen pogingen ondernam om hierover meer te weten te komen, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas; (iii) het weinig waarachtig is dat deze vervolger nooit zou hebben bemiddeld of zou hebben aangemaand F. met rust te laten alvorens de drastische stap te nemen om een moordpoging op hem te beramen; (iv) het zeer bevreemdend en roekeloos overkomt dat verzoeker met F. op reis zou gaan op 5 oktober 2012; (v) verzoeker verscheidene manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake de kern van zijn asielrelaas; (vi) hij meermaals wijzigende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag hoe, wanneer en van wie hij vernam dat F. uitgehuwelijkt zou worden. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas vermogen te herstellen.

De documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 14) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De oproepingen en arrestatiebevelen die verzoeker neerlegt (rechtsplegingsdossier, stukken 3 en 9) zijn evenmin van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen. Dat verzoeker deze stukken op 13 mei 2014 neerlegt zonder enige uitleg is vooreerst bevreemdend in het licht van zijn verklaring in het verzoekschrift van 28 april 2014 dat hij niet meer in de mogelijkheid verkeerde om bijkomende bewijsstukken te bekomen. Verder is het niet aannemelijk dat en legt verzoeker niet uit waarom hij deze stukken, die allen zouden dateren van oktober 2012, niet eerder kon bijbrengen dan in mei 2014. Dit klemmt des te meer daar hij bij het CGVS verklaarde in contact te staan met zijn oom, die de oproepingen reeds in zijn bezit had en die duidelijk de mogelijkheid had om documenten op te sturen (administratief dossier, stuk 3, p.5, 14). Bovendien legt verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, bevreemdende verklaringen af over de wijze waarop zijn oom deze stukken bekwam. Hij verklaart immers dat zijn oom deze eenvoudigweg was gaan halen bij de betrokken instanties. Dat deze instanties, indien zij verzoeker daadwerkelijk zochten wegens ernstige feiten, op de eenvoudig verzoek van één van zijn familieleden en zonder verdere problemen dergelijke documenten zouden afleveren, is niet aannemelijk. Daarenboven worden de voormelde documenten niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen vereist is opdat hieraan enige bewijswaarde kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op het gegeven dat uit *“diverse verklaringen blijkt dat personen die geviséerd worden door politieke tegenstand, blootgesteld worden aan ernstige bedreigingen gericht naar de persoon van de burger”*, dient te worden opgemerkt dat gelet op de inhoud van verzoekers asiels dossier niet kan worden ingezien waarom hij zou worden beschouwd als politiek opposant; laat staan dat hij hierdoor zou dreigen te

worden geïmagineerd. Verzoeker ontkennde actief te zijn geweest in een organisatie, vereniging of partij (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst, p.4), maakte nergens melding van politieke activiteiten en haalde in dit verband evenmin enige vrees aan.

In zoverre verzoeker zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 3.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker nog tracht te laten uitschijnen dat de situatie in zijn land en zijn regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat hij ter ondersteuning hiervan niet het minste begin van informatie bijbrengt. Derhalve toont hij geheel niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in voornoemd wetsartikel.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 22 april 2014 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS